

عنوان مقاله:

تررسی و نقد روش تفسیری التفسیر القرآنی للقرآن

محل انتشار:

پنجمین کنگره بین المللی تحقیقات بین رشته ای در علوم انسانی اسلامی، فقه، حقوق و روانشناسی (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

سید عبدالرسول حسین زاده - دانشیار دانشگاه علوم و معارف قرآن کریم

زینب خلیلی نسب - کارشناسی ارشد دانشگاه علوم و معارف قرآن کریم

خلاصه مقاله:

یکی از روش های تفسیر قرآن در عصر حاضر روش تفسیر قرآن به قربه آن است. این منهج ریشه در روش تفسیری معصومین (ع) دارد. در قرن چهاردهم مورد استقبال مفسران شیعه و سنی همچون علامه طباطبایی و عبدالکریم خطیب و المیزان سید محمد حسین طباطبایی می باشد. از آنجا که این دو مفسر، تفسیر خود را براساس روش قرآن به قرآن نگاشته اند، مقاله درصدد آن است تا بخشی از دیدگاه های تفسیری خطیب، در مواجهه با اندیشه های تفسیری طباطبایی را به شیوه تطبیقی مورد نقد و بررسی قرار دهد. هرچند تفاسیر مذکور، از روش تفسیر قرآن به قرآن بهره جسته اند، اما التفسیر للقرآن بر خلاف المیزان رویکرد تفسیری خود را بیشتر بر پایه نامل و تدبر در خود آیات قرآن و اهتمام به عقل و خود آزاد مفسر، بدون توجه به روایات و دیدگاه های تفسیری دیگر مفسران، استوار نموده است. مطالعه ی دو تفسیر المیزان و التفسیر القرآنی للقرآن و بررسی سیره ی عملی مفسران آن ها نشان می دهد که اعتقاد به مبانی مشترکی همچون عمومی بودن فهم قرآن، حجیت عقل در مسیر فهم قرآن، حجیت ظواهر قرآن، استقلال قرآن در دلالت بر مقاصد خود و بی نیازی از غیر و اعتقاد به عرف خاص قرآن سبب گرایش آنها به این روش تفسیری شده است. علی رغم این که اعتقاد علامه به دوحده موضوعی سوره های قرآن و اعتقاد خطیب به تناسب سوره های قرآن نیز در چنین گرایشی بی تاثیر نبوده است

کلمات کلیدی:

التفسیر القرآنی للقرآن، المیزان، خطیب، طباطبایی، روش تفسیری، تفسیر قرآن به قرآن

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1426827>

